

Průzkum tajemné chodby

Tajemné podzemní chodby lákají mnoho lidí. Dlouhodobě o nich píše třeba spisovatel Miloš Štraub. Jedna z taková se má nacházet i v Jenštejně, a vést z rybníka naproti ulici V Katovičkách až do Víně... Ověřit její existenci se před časem rozhodli badatelé ze společnosti Agartha.

Miloš Štraub v jedné své knize píše (zkráceno): „Později jsme Jenštejnou vyrvali další kus tajemství v podobě dvou podzemních chodeb. Jednu pan Vydra zaznamenal ihned na okraji Jenštejna, jak míří do hlavní chodby mezi Prosekem a Starou Boleslaví, druhou jsme objevili společně. Šlo o známou jeskyni u vodní hladiny Jenštejnského rybníka naproti uličky V Katovičkách, o které jsme před lety uvažovali, že vede do Vodní jeskyně ve Víně... S místním kronikářem, p. Kovandou, jsme přešli po cestě k většímu rybníku, kde v protějším svahu u samé vodní hladiny zel otvor. Byl to vchod do chodby, kdysi údajně ústící za jezírko v zámeckém parku ve Víně. Nejspíš se měla spojit s chodbou, kterou jsme v 60. letech prošli, ale asi po dvanácti či patnácti metrech končila umělým závalem, stejně jako ve Víněské Vodní jeskyni. Teprve nedávno jsme s Vaškem vyslechli vyprávění o tom, jak za II. světové války němečtí vojáci vytahovali z jeskyně u rybníka železná vrata. Kronikář Václav Kovanda přerušil mé myšlenky: Jako kluci jsme se do té jeskyně naproti plavili v neckách. Bylo to pro nás dobrodružství...“

O výsledky svého vlastního bádání se s redakcí Občasníku podělila společnost Agartha, která o něm napsala i na svoje webové stránky:

„Využili jsme jarního víkendu, kdy se v Jenštejně vypouštěl rybník. Právě ten rybník, o němž pan Štraub, i místní kronikář pan Kovanda popisuje, jak do rybníku ústily chodby. Postupně jsme spatřili tři ústí otvorů pod břehy rybníku. V prvním byla naplavenina až po klenbu a dále dle slov místního pána by případné pokračování stejně bylo přerušeno postavenou a napříč procházející kanalizací podél okraje rybníku. Pohlédli jsme tedy po nafocení prostory klenuté

dutiny přes vypuštěný rybník a spatřili další, větší klenutý otvor, v němž byla tma. Brodili jsme se bahnitým dnem k otvoru a první nedočkavci s nízkými holinkami se již hrnuli dovnitř. V zápětí však vycouvali, protože dno klesalo do měkkého bahna a v kalné vodě by záhy skončili po pás. Já měl holinky vysoké a tak nebyl problém, brodit se opatrně vodou s bahnitým dnem pod nízkou klenbou dále.

Chodba byla poměrně úzká a bylo nutno jít v předklonu, ve dvou místech byla zpevněna starší vyzdívkou včetně klenby. Pozvolna se lomila ve tvaru písmene „S“ a na konci byla čelba se stejným povrchem, tedy stopami ručního

razení chodby, jako v přední části, tedy jednoduše ukončení chodby, žádný zával, žádná zadržka, a bohužel nutno konstatovat - žádné pokračování, a tedy, žádná spojovací dálková chodba. I přes nevábný zápach stojaté vody a nejisté bahnitě měkké dno to byl zajímavý zážitek a jsem rád, že se mohlo jednoznačně prokázat, zda šlo o pokračující chodbu alespoň v tomto případě. Maximálně to mohla být napájecí štola rybníku, u čelby na konci chodby byl náznak pramene. Závěr by tedy nepotěšil ani pana Štrauba, ale naděje umírá poslední a kdoví, jak to tehdy všechno vlastně bylo a kudy skutečné chodby vedly nebo nevedly. Do rybníku asi nevedly.“

